

Rejseberetning

Børnehaveseminariets studietur til Dornach, Schweiz, maj 2022

Af Ninette Larsen

Her er et lille blik ind i vores fire dage i det, der viste sig at være et ganske eventyrligt ophold i en lille idyllisk landsbylomme på toppen af Schweiz.

Men som det ofte er, når noget særligt skal til at åbenbare sig, er vejen derhen ikke så let. I vores tilfælde var det storm over sydtyskland, der skabte tre timers flyforsinkelse og efter min mening frygtelig meget turbulens i luftrummet (der var nogle, der alligevel evnede at falde i søvn i luften, hvilket imponerede mig). Men vi ankom bedre sent end aldrig, men temmelig trætte, til Basel i en næsten tropisk varm nat. Vi fandt en sporvogn til Dornach, hvor vi rullede vores kufferter fyldt med dansk rugbrød op ad bakkerne til vandrehjemmet og nåede inden for døren, inden tropenattens regn og torden for alvor brød løs.

Lørdag: Et meget iøjnefaldende hus med måske verdens smukkeste trappeopgang

Først og fremmest må jeg kort beskrive Dornachs haver – *blomstrende* haver. Ranker af roser snoede sig på alle havemure og op ad husgavle og sågar op ad andre træer, og åh de roser! Store røde eller orange roser, små hvide roser og blege gule roser, tæt voksende små lyserøde rosentræer, alle haver og gavle og døre var dækkede af vildt voksende roser. Og dertil kom alle stauderne; valmuer, kornblomster, liljer, iris, overalt duftede haverne af blomster og regn. Og så var *det* der pludselig, efter vi havde gået op igennem en underlig hemmelig lille vej i noget buskads, sådan at det rigtig skulle blive en overraskelse, *synet af det*, Goetheanum, en kolos af beton. Bom. Overvældende i sin tyngde og bastantheit. En højtidelighed hvilede over bygningen, som berørte os. Og inde i denne prægtige bygning var der en prægtig trappe – som stille bevægede sig igennem hele farvekredsen fra stuen til femte sal. Om aftenen så vi eurytmiskolens afgangsforestilling, og det var alt for fantastisk til ord – måske bedst udtrykt i ét stort begejstret A!

Søndag: Et dukketeater med får i baghaven og en udsigt til Frankrings bjerge (men ingen eiscaf )

Vi var inviterede til at se den lille forestilling "Hans im Gl ck" (Lykke Hans) p  Puppentheater Felicia. En s d og n jsom dame spillede forestillingen med st dukker og stor  mhed for 11 betagede b rn (og 2 rigtige b rn). Imens akkompagnerede en anden dame med en fin lille melodi p  noget, som enten var en spilled se eller en lirekasse.

Denne dag var en rigtig teaterdag, for senere s  vi forestillingen "Snehvid og Rosenr d" med Goetheanums eurytmigruppe, som var meget virtuøs. Eurytmisterne evnede p  forunderlig vis at skabe en verden omkring sig uden

kulisser eller rekvisitter, men blot igennem bevægelsen. Og det endte heldigvis lykkeligt, og både Snehvid og Rosenrød fik hver deres velskabte prins til sidst. Efter aftensmaden gik vi højt højt op i landskabet til et udsigtspunkt fra en middelalderborgruin - og hvilken udsigt! Kiggede man den ene vej, så man ind i den grønne kuperede skov, og så man den anden vej, lå byerne, højhusene, foran os Basel, og længere borte Frankrigs blå bjergkæde.

Mandag: En meget begejstret smed og en børnehave, der udruger sommerfuglelarver

Vi startede vores dag hos smeden i Dornach. Et af de sjældne mennesker, som *virkelig* er glad for sit arbejde, og hans entusiasme og talestrøm voksede og voksede til himmelhøjder. Overalt i hans lille værksted stod de smukke metalgenstande og funkede. Kugler og ophæng og smykker og stave og lysestager; alt, hvad guldhjertet begærer. Senere havde vi et møde i en sød børnehave med en endnu sødere pædagog, som forberedte Kristi Himmelfartsfest for børnene med blafrende sommerfugle og bævrende mælkebøttefrø. Og til sidst, Phillip, leder af den pædagogiske afdeling på Goetheanum, som havde skrevet en hel tavle fuld af web-adresser og nyhedsbreve, før vi kom. Vi var enige om, at han var et meget umiddelbart og rart og ærligt menneske. Om aftenen fik vi de bedste veggieburgers, der nogensinde er blevet lavet i vandrehjemmets køkken.

Tirsdag: en farverig klinik og en mindre farverig lufthavn

Sidste stop: Klinik Arlesheim, et sygehus med lysfyldte malerier på væggene og efter sigende ikke en eneste hvid væg (det passede ikke helt, men tæt på). Der var bl.a. et behandlingsrum med musikterapi, helseurytmi, kunstterapi og et rum til at forberede varme og kolde omslag med urter. Der var et rum, hvor afdøde kunne ligge fredeligt, imens nærtstående tog ordentligt afsked. Og så var der en park, hvor træerne vokser meget højere og meget hurtigere end i nogen anden park. Jeg behøver vist ikke at sige, at vi var imponerede. Og så, det uundgåelige, et tog og en bus og så den lille lufthavn med en lang række mennesker i kø for at boarde flyet Basel-København. TAK for en uforglemmelig, varm og kærlig rejse til sydens sol og regn.

Ninette Larsen, 3.årsstuderende på Børnehaveseminariet i Charlottenlund.

